

tiken“ derom. Men det, som forundrede mig noget, var den Maade, hvorpaa han troede, at den Sag kunde glide ud af Verden. Han udtalte nemlig følgende — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg læse det Par Linier op —: „Jeg tror, at den Teori, som Højre i sin Tid dannede sig af politiske Grunde, om, at de kongevalgte Landstingsmænds Mandater ikke faldt bort ved Landstingets Opløsning, er en Teori, som kun var Højre til Nytte under den Forudsætning, at vi altid havde Højreregeringer her i Landet, hvilket havde til Konsekvens, at de kongevalgte Landstingsmænd altid vare Højremænd.“ Og senere: „Højre har nu aldeles ingen Interesse mere i at hævde den besynderlige Teori, at der skulde kunne være 12 Landstingsmænd, naar der ikke var noget Landsting.“

Den Stilling, som den højtærede Konseilspræsident der indtager, er ikke det, som forundrer mig eller giver mig Anledning til at tale om dette Spørgsmaal, som jo er et meget gammelt Spørgsmaal, og som man har brugt en Gang imellem. Naar man ikke havde andet og nyttigere at slaas om, tog man det op til behagelig Bankning af Rustningen. Men det, som forundrer mig, er den højtærede Ministers Opfattelse af Højres Stilling som udelukkende dikteret af Hensynet til politisk Fordel. Dette er nemlig ikke rigtigt, og det kan jeg let bevise. Det kan ikke være den højtærede Konseilspræsident ubekendt, at adskillige Jurister, som han selv har haft den største Respekt for, indenfor hans eget Parti, have haft den samme Opfattelse som Højre, og de kunne dog umuligt have haft den for at tjene Højre som Parti, det er utænkeligt. Jeg skulde derfor mene, at den højtærede Konseilspræsident har taget noget let paa det Spørgsmaal. Han kan ikke med nogen Ret gaa ud fra, at Højre kun har dannet sig denne Teori, saa længe det selv havde Fordel af den, idet den er tiltraadt af mange udenfor Højre, og det ikke de ringeste, jeg skal ikke nævne Navne, det er overflødigt, for den højtærede Konseilspræsident kender dem akkurat lige saa godt som jeg.

Det, der forundrer mig, er, at han altsaa gaar ud fra, hvad jeg nu har bevist er urigtigt, at vi kun have tiltraadt denne Teori paa Grund af de politiske Fordele, som kunde følge med den for os selv. Vi opfatte Sagen som et Retsspørgsmaal, og om man kan ikke den ene Dag

hævde saavel her i Tinget som i Pressen, at vi betragte det som Grundlovsbrud at opløse de kongevalgte Landstingsmænd, for saa, naar man ikke selv kan have Fordel af det, at lade denne Opfattelse falde. Den politiske Moral, som ligger deri, kan jeg ikke tiltræde. Jeg kan derimod udmærket godt tiltræde den Opfattelse, at de Fordele, som Højre paa et givet Tidspunkt kunde have af denne Teori, maaske ikke nu ere til Stede. Jeg kan ogsaa tænke mig, at der var en Del af Højre, som ved en eventuel Ændring af Landstinget vil være villig til at træffe andre Bestemmelser paa dette Punkt. Det lader jeg staa hen, og jeg skal ikke udtale mig om Grundene dertil, de ligge for en Del saa nær, at det er unyttigt at tale derom, men hvad jeg ikke kan tænke mig, er, at man kan tro, at Højre som Parti lader denne Teori falde paa dette Tidspunkt, naar man har den Opfattelse, at det er et Retsstandpunkt, som derved vil blive krænkede i allerhøjeste Grad. Enten maa denne Bestemmelse afløses simpelt hen ved en Ændring af Landstingets Sammensætning, saa at den faar den Form, hvorom man nu kan enes, eller ogsaa maa den blive staaende. Men hvis man, uden at den forandres, gaar til en Opløsning af de kongevalgte, betragter jeg det som et Grundlovsbrud. Jeg mener, det er rigtigt og nyttigt at sige det paa dette Tidspunkt, for da den højtærede Konseilspræsident i Gaar talte om dette, tog han lidt en passant derpaa. Han besvarede en Forespørgsel om, hvorledes han stillede sig til denne Sag, hvorom der lod til at være Tvivl, og han tog noget lettere paa dette Spørgsmaal for Højres Vedkommende, end han kan vente, at Partiet vil være tilfreds med. Vi opfatte Sagen som et Retsspørgsmaal af den Rækkevidde, at kun en Domsafsigelse er i Stand til at forandre vor Opfattelse.

Jeg vender mig dernæst til den højtærede Finansminister. Der er enkelte Afsnit af hans Foredrag, som endnu ikke staa mig helt klare. Maaske er Fejlen min, men det kunde ogsaa tænkes, den var hans, for saa vidt som han ikke netop ønskede ikke at gøre Tingene klarere, end han gjorde. Det drejer sig om, hvorvidt Forsvarslovene skulle gennemføres i den Udstrækning, som nu en Gang disse Loves Affattelse fordrer. Det ærede Medlem, der nu kun er det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), har derom udtalt følgende, som jeg med den højtærede